

[Min. for offentl. Arbejder.]

de Ordning, hvorefter det under visse Omstændigheder kan paalægges en Kommune at udrede Underskudsbidrag, er medtaget, fordi det maaske i enkelte Tilfælde kunde støde paa Vanskeligheder at gennemføre Moderniseringen, hvis blot en enkelt Kommune modsatte sig at være med.

Jeg er alligevel klar over, at der kan og maaske vil blive rejst Indvendinger mod en saadan Bestemmelse under Henvisning til, at det kan siges at være betænkeligt ad Lovgivningsvejen at gøre Indgreb i en Kommunes Ret til selv at tage Bestemmelse om, hvorvidt den ønsker at støtte en Bane. Imidlertid taler efter min Mening saa afgørende Hensyn for, at man i Tilfælde som det omtalte sætter sig ud over denne Betragtning under Hensyn til de Garantier, der ved Loven er givet imod Misbrug. I den Henseende skal jeg henvise til, at det Udvalg, der ved Lovforslagets § 4 er forudsat nedsat til at administrere Loven, for den overvejende Dels Vedkommende vil bestaa af Repræsentanter for Rigsdagen.

Det har været overvejet, om man burde sammensætte Udvalget paa samme Maade som det Udvalg, der er nedsat i Henhold til Underskudsloven, og hvori de kommunale Organisationer er repræsenteret, men under Hensyn til, at Rigsdagen havde en direkte Repræsentation i Moderniseringsudvalget af 1931, og til, at Kommunerne kunde føle sig tilstrækkeligt sikrede gennem Rigsdagens Repræsentation i det foreslaaede Udvalg, har man ment det rigtigt at bibeholde Sammensætningen fra 1931, dog at det er forudsat, at der skulde indtræde en Repræsentant fra Finansministeriet. Endvidere maa som nævnt Statens Deltagelse med to Trediedele af Restudgifter i Stedet for Halvdelen ses som en Imødekommelse over for Kommunerne, hvad efter mit Skøn maa kunne gøre den samlede foreslaaede Ordning fuldt ud acceptabel for disse.

Den samlede planlagte Modernisering er efter de foreliggende Overslag beregnet at ville koste ca. 50 Mill. Kr. Om disse Overslag kan holde, kan man vel ikke med Sikkerhed vide, men der skulde dog være nogenlunde sikkert Haab om, at det vil kunne gaa. Af de

cirka 50 Mill. Kr. kan Banernes Fonds betale de 10 Mill. Kr., og de resterende 40 Mill. Kr. skulde da deles med cirka 13 Mill. Kr. til Kommunerne og cirka 27 Mill. Kr. til Staten. Det forudsatte Bidrag fra Statskassen er jo af temmelig betydelig Størrelse og kan naturligvis nok i en for Staten vanskelig økonomisk Tid give Anledning til visse finansielle Betænkeligheder. Imidlertid er Beløbet forudsat fordelt over en 5-årig Periode, og da der ikke bortset fra de Skinnebusser, som Privatbanerne allerede paa egen Risiko har afgivet Bestilling paa, næppe er større Mulighed for hurtig Levering af det fornødne Materiel, vil det sikkert være temmelig smaa Beløb, der, i indeværende Finansaar i alt Fald, vil være Anvendelse for. Det er imidlertid af allerstørste Betydning for Privatbanerne, at Loven forelægges allerede nu, saaledes at man paa Baggrund af dette kan gøre de fornødne Bestillinger og føre de Forhandlinger, der i saa Henseende skal føres med Kommunerne om Garantien for Banernes Drift.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til Forslaget og de vedføjede Bemærkninger, af hvilke jeg finder Anledning til at fremhæve, at Loven ikke forudsættes at omfatte Nyanskaffelser og Modernisering af Automobilmateriel, skal jeg indstille Lovforslaget til velvillig Behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 19. Februar 1932 om Indvinding af Raastoffer i Kongeriget Danmarks Undergrund med Tillæg af 31. Januar 1936, 13. April 1938, 29. Juni 1940, 29. Juni 1945 og 28. Juni 1946.*

Tillægget til Loven lyder kort og godt saaledes: »I Lovens § 11 ændres »1. Juli 1947« til: »1. April 1948«. Jeg finder det imidlertid fornødent paa Baggrund af det Røre, der gennem nogen Tid har været vedrørende Undergrundsloven at gøre nogle Bemærkninger om hele dette Spørgsmaal.

Loven om Efterforskning og Indvinding af Raastoffer i Kongeriget Danmarks Undergrund blev udstedt den 19. Februar 1932. Paa Grund af hele den særlige Stilling, Grønland indtager, kom Loven ikke til at omfatte Grønland, men for dette Omraade er der givet Regler i en kongelig Anordning af 1935.